

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

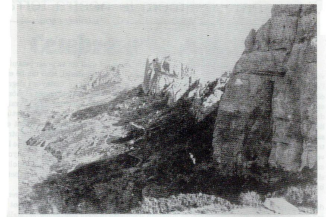
Defensem i estimem la nostra terra

Per M. MARTÍNEZ I SOLÀ

En vaig trobar l'altre dia amb un senyor d'Andalusia, el qual en va posar peló nò-voles les excel·lències de la seva terra no solament en l'aspecte material, sinó també en l'espiritual. Que si tenia això i allò; que si el nostre caràcter és sempre curtmyà i àgil; que no en hi ha d'altre en tota Espanya; que el nostre folklòr és únic en tot el món, etc., etc. Francament, no vaig pagar per menys que felicitar-lo i lliurar entre mi vaig dir-me: Si més ni menys que alguns de la nostra terra que es passen el temps en fer-til·lis i còfies sempre criticant, sense parar, tot el nostre i el dels nostres homes, fent el vent, característic infal·lible de qui fa un vanitós i no sap pas gaire, arramentant contra tot el de casa, trobant defectes i disconformitats a doç, sense tenir gens en compte la vera realitat humana i els inconvenients de la vida. Repetint-o que aquest bon senyor andalús va manifestar tota els seus respectes, cosa que no hauria aconseguit, si de molt, si s'hagués passat el temps criticant la seva terra i tractant al sol els possibles drapeta bruts que pogués laver-hi.

Es cert que ja de petita, a l'escola nacional i no nacional, tota hem tingut que apre-ndre mitjançant una llengua que no era pas la nostra, o sigui amb la castellana; tot i sercos una llengua molt apreciable, es concepit d'aquesta manera que, quant al català, molíssims no al·luguem ni la llua ni la creatura, tot i que és també la dels nostres pares; i el mateix deprete, en l'ensenyança mitjana, equívoe al qual s'hi ajuntava el descontenta-ment de les nostres grans figures i gastes de la pàtria; i no obstant, si que ens estudià-rem les de Castella, etc., amagant-se'ns el dels nostres milions homes en tota els sabers humans i precisament en rimons bastant extraordinaris, ja que l'esportí català sempra ha aigut, en general, de superació, com ho demostra el fet de què no fassent nostra terra molt rics de natura, igualats, no obstant, però de molt, la més industrial -de de-sena d'Europa- i comercial d'Espanya. Això i moltes més coses deien de Catalunya Masdeu i Pelayó, Anoritz, Unamuno, molts d'altres altres més. (També Jaume Lloja i Castells, en un dels propostes ridícules de l'"Ara", President de l'ABCE, dia que Barcelona paga, d'impostos, el doble que Madrid).

I el què deien en el referent a l'escola podríem també aplicar-lo en altres camps el què som i el què volem, i això, hi ha que dir-ho, no sempre per culpa totalment nos-tra, ja que, com he dit, a l'escola no s'ha seguit el camí ver d'ensenyar-nos, sinó al-meyra per allà els cone anys, amb la nostra pròpia llengua que parlem, amagant-se, a més a més, les nostres glòries de la terra i precluciant, tot el més, la diàbola de coneu fassent una de sola, perlluciant d'aquesta manera el seu si més íntim, com darrerament ho plamen en el seu Butlletí Oficial del Ribat del Terrà Miquel Àngel Anaya, bable de la diòcesi, quan diu: "Es ho que s'ensenyi el gal·lec a l'escola i que tingui preència als milions de comunians i no pas fe el contrari". I d'acord, senyor bable, car fessio al revés és un solenne diàbent pedagògic, de progrés cultural i ensura que creure que la cultura, per si sola, pot resoldre tota els problemes del món és creure en una solenne

utopia) com des del faulde Decret de Nova Planta, de Felip V, l'any 1716, s'ha practi-cat a Catalunya, excepte pells pel·lides (veia, la cosa ja està millorant-se molt), car aquesta política equivocada -i tota sabem el perquè- implantava, contra tota lògica, una implosió llover cultural i injectava en les ànimes de les noves generacions d'ens-en-taques absurdes, quedant-se ella, així, la clau de les matèries. En aquest aspecte, ac-tualment, gè pareu, quan de paper deien la potem jugar!

Preparats ja a molta dels nous lectors, i no lectes, qui era, per exemple, l'Abad Oliba, el Comte Borrell, Fós Claris, Pere II i III, Bernat Desclot, Arnau de Vilanova, Joanet Martorell, Joan Teó de Crella, Pere Galés, Jaume de Marquès, Calixt Illib, Margall, Verdaguer i mil més com Rafel de Casanova, Bach de Roda, Guifré el Pelós, etc., etc, com el cas de voluntaris de La Croqueta, el comtat del llinx, en el món de la badura; i no obstant, pel contrari el que fessio els més pells el salom de de monies els noms i detalls del Cid Campeador, de Don Pelayo, de Cermantes, de las Naves de Tolosa, de "Gismon el humo", de Querrel, de "Don Quijote de la blancha", i de mil noms més, descontentant en absolut les grans glòries de la nostra terra, cosa injusta i antipedagògica; ignorem d'aquesta manera, novells, els fets de casa nostra, equívols antigü i actualitat i quedant, per tant, molt mal parada nostra personalitat. S'errita lo-cita a l'absurd de discurrir-se solones tan vidents com el de què si es deu d'amar del natural a l'artificial, e al contrari, es maldeia blagides, com seria, per exemple, que suposant a França s'imposés l'alemany, o a Alemanya l'anglès, tot perquè un Estat, que sempre deien d'estar al servei de la nació i no mai a l'inrevés, hagués invat l'ò-tre país gràcies a la força bruta o a l'enganyifa.

Foss sabem tota que les coses de molt de volum i envengadura, com el nou model

de civilització tan fecti de teories científiques de partit que fugen de la realitat natural, amb prop de quatre mil milions i mig de persones en el món, no es poden arreglar en quatre dies; però també és cert que, sense pèrdua de temps, s'ha de fer. Pensem que cap força pot compensar-se a la de les ànimes i que aquestes solament poden combatre's amb una altra de superior i no amb absurdeses materialistes.

També és cosa ben certa que la Humanitat, sempre en continua renovació, s'alimen-ta, fatalment, en creixement, dels seus fills petits, els quals, en gran part, després de la llar materna, es van formant en l'escola sobretot primària i mitjana i que si en aquestes ja s'ensenyi l'amor a les coses bones, ben pocs i dels seus familiars, posant-li al cap que val més ésser que tenir, i no al·lò de viure amb el trilema de joventut, dinar i amor (s'entén plar desenfrenat), això ja se li queda ben gravat per tota la vida en el si més íntim de la seva personalitat. De tota modes pensem que al natural de les coses em-pre tendeix a tornar-les a posar en el seu propi lloc que li correspon, i que voler rebai-xar i destornar-ne el què som, de rebot, aquesta humilitació encara estimula més la superior i el posseir-se u, valentment, en el lloc que li correspon.

(Actualment, en nostra època de decadència moral, senzillament perquè estem fu-git del Crid-Déu, Fill únic del Déu Pare el qual l'engendrà, no pas créu, en l'eternitat, o sigui abans de tota els segles i que a més es feu també Home, o sigui allò que no era, es comet el bàsic error de preferir la informació "cultura" a la formació "supererito-ra", principal, a la llaga, de faulde conseqüència, com també l'amor natural a les coses de la nostra terra i a les nostres tradicions totes. Cert que així com les ànimes sempre van de dalt per avall, també les persones de més talent i categoria saben sentir en defen-sa de tot el que som i tenim de bo i d'admirable, inclòs amb aquanament ardent i dig-nísim, com el savi doctor mossèn Mayà, a pesar dels pobres individus que pogués aproflitar-se indignament de les circumstàncies escandalitzant el poble sà i, amb aquest procedir agut, fer més mal que una porregada en sec.)

Si sabem defensar i estimar nostra terra com cal, sortint sempre dignament en de-fensa del què representem i tenim d'útil com a nació que som per nosa d'histò-ria, cultura, manera d'ésser i llengua (pensem que potser en un 80 % la llengua és la gran defensora de la pàtria pel contingut espiritual que representa), qui són els fets distintius de tota nació, sempre estimant els nostres germans vinguin d'on vinguin, especialment als de la nostra bones comars del Baix Ebre, del Principat, dels Pallars Catalans i d'Espanya sencera, defensant les nostres glòries actuals i ja passades, farem pàtria dels dels, molts les vetats que posen i eliminant i corregint els nostres possibles defectes, com sempre ho fa la bona mare amb els seus fills. Per tant, no ens desoximem enguissar per quatre xerrameques foltes, quan no utòpiques i d'engany, on més de quatre hi piquen com els pel·lacs a l'Am del ponedor. Pensem que qui mal par-la de la seva pàtria, sempre comet una mala acció; i que qui la defensa s'honra i enal-lex. Siguen tu i jo una d'aquests darrers, no menegant mai de la terra que Déu, en la seva contingència, ens ha posat per el nostre millor bé.

I encara que un poc forçat, permeteu-ens, per a Tortosa que acabi amb aquesta quarteta mariana:

Som i serem gent tortosina,
niu volgut del meu bressol,
aquí estimem la nostra Cinia
més que a tot l'ort just del món.

Font: biblioteca.tortosa.cat